

fortsat Behandling af dette Spørgsmaal er kommet Enighed tilstede mellem alle Parter om, at Waterfontbestillingen burde vedblive, ligesom man ogsaa, naar der gives Sikkerhed for, at de Gebyrer, igjennem hvilke Waterfonten hidtil har været lønnet, anvendes i Søfolfenes Interesse, frafaldt Fordringen om at faae dem nedsatte. Forslaget gaar altsaa nu ud paa at bibeholde de samme Gebyrer, men at lade dem tilflyde en Fond og derimod lønne Waterfonten med fast Gage. Hans Løn er da efter Forhandling med alle vedkommende Autoriteter ansat til en Gage af 1500 Rb., 600 Rb. i Contingentsvederlag, 300 Rb. til Locale, forsaavidt han ikke kan vedblive som hidtil at have frit Locale, og endelig 100 Rb. for den Risiko, han maa løbe, derved, at han ifølge de ældre Bestemmelser, som ogsaa ifølge dette Forslag, skal indstaae for, at de Mænd, som ved hans Hjælp ere blevne forhyrede, indfinde sig paa Skibet; dersom de ikke gjøre det, er han pligtig at tilbagebetale den Hyre, som Skibsføreren har foreskudt den antagne Mand. Der vil herefter blive noget Overtag, naar man tør forudsætte, at Gebyrerne fremtidig vil flyde ligesaa rigelig, som hidtil, idet nemlig den hidtil ansatte Waterfont's Indtægter vare omtrent 4,750 Rb. Der vil altsaa være Noget tilovers, som foreslaaes opsæret i en Fond under Magistratens Bestyrelse, og hvis nærmeste Hensigt er at realisere en Idee, som i lang Tid har bevæget sig mellem Søfolk, og som allerede er realiseret paa mange fremmede Steder, nemlig Oprettelsen af et Sømandshjem, en Plan, der som sagt har vakt almindelig Interesse, og hvis Realisation maaskee ikke er saa grumme langt borte.

Det næste Lovforslag, som jeg har den Ære at forelægge, angaaer Nedlæggelsen af Stamstutteriet paa Frederiksberg og nogle dermed forbundne Foranstaltninger. Det hote Thing vil uden tvivl erindre, at Stamstutteriets Liv som Statsinstitut blev standset paa en temmelig voldsom Maade ved Behandlingen af Bevillingen dertil paa Finantslovsforslaget for indværende Aar. Jeg har dog troet, i Overensstemmelse med de Udtalelser, som dengang fremkom fra Regjeringens Side, at burde gjøre

et Forsøg paa at opretholde det som en privat Entreprise, og jeg har saag meget mere sølt mig opfordret til at gjøre et saadant Forsøg, som det er kommet til min Kundskab, at forskjellige større Besiddere her i Landet skulle være villige til at overtage en saadan Entreprise paa Betingelser, som — jeg kan ikke see rettere — maaskee siges at være antagelige. En nødvendig Betingelse for, at der overhovedet kan blive bragt Orden i disse Forhold, er imidlertid en Omordning af Brugsforholdene ved Stutteriet, idet dets Bedrift og Bygninger hidtil have været sammenblandede paa en saadan Maade med Nolsgaardens Hillerødsholms, at en Omordning foruagtigvis maatte skee, selv om der ikke blev Spørgsmaal om at give Stutteriet i Entreprise, men enten et Salg, skulde finde Sted, eller ialfald en anden forstandig og oconomisk Benyttelse paa-tænkes. De væsentligste Bestemmelser i Lovforslaget gaar nu ud paa at træffe en saadan Omordning, men dertil er der saa knyttet det Forslag, at man skal overlade Stutteriet i Entreprise til private Folk, som maatte være villige til at overtage det i Forpagtning paa længere Aaremaal med en ved den foreslaaede Forandring af Forholdene arronderet Eiendom paa c. 400 Tdr. Land samt Hestebestand, mod en Afgift af 2000 Rb. til Statskassen. Derved vil det bevirkes, at der, i Sammenligning med den Tilstand, der nu finder Sted, ikke vil skee noget Afdrag i Statskassens Indtægter, men at Statskassen tværtimod vil faae en Indtægt af 500 Rb., som den hidtil ikke har havt. Regjeringen har troet, at det ikke vilde være rigtigt, naar det var muligt paa saadanne Vilkaar at opretholde Stutteriet ved Privates Bestræbelser, da at gjøre en pludselig Ende paa dets Liv og derved at affære Frugten af det Arbejde og de Capitaller, der nu gjenem en Række af Aar ere blevne anvendte paa det. — I Forbindelse hermed har jeg fundet det rigtigt at drage et Spørgsmaal frem, som ellers først vilde komme til Afgjørelse i næste Aar, nemlig Spørgsmaalet, om Hingstpremierne skulle vedblive som en Udgift for Statskassen, hvilket Spørgsmaal ifølge Loven af 23de Januar 1862 skal finde sin Afgjørelse inden Udgangen af 1871. Spørgs-